

Det forekommer mig, at vi vanskelig ville kunne gaa ind paa at overtage Fællessuffertagerierne, med mindre der er en vis Sandsynlighed for, at ogsaa den anden Sag bliver ordnet paa en for den danske Statskasse tilfredsstillende Maade. Men paa den anden Side er jeg heller ikke i Tvivl om, at fra det Øjeblik, vi fik en Ordning med Hensyn til Forholdene i det hele ovre paa de vestindiske Øer, vilde deraf følge, at Lovforslaget om Overtagelse af Fællessuffertagerierne ikke vilde volde uovernidelige Vanskeligheder. Men at trække det ene Lovforslag frem og erklære det for særddigt til at løbe af Stabelen, medens man ikke har Anelse om, hvorledes det vil gaa med det andet Lovforslag, anser jeg for mindre heldigt. Hovedinteressen under denne Forhandling knytter sig selvfølgelig til Lovforslaget om Forandring i Kolonialloven. Det er det vigtigste og det første; det andet Lovforslag, er mere at betragte som en Bilag, noget, der hører til. Jeg vil derfor tillade mig at knytte nogle Bemærkninger om Bestindien særlig til dette Lovforslag om Forandring i Koloniallov for de danske vestindiske Øer. Og naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det begrundet i Udtalelser, som ere komne frem under Finanslovens første Behandling. Under denne er der fra forskellige Sider blevet udtalt, at der nu var kommet en ny Tid her i Danmark; vi have faaet en ny Tid, som bringer andre politiske og økonomiske Grundregler med sig end dem, der have været gældende her i de senere Aar. Paa det økonomiske Omraade skal denne ny Tid særlig bringe os Sparommelighed, en fornuftig Sparommelighed med Hensyn til Statens Penge. Det har glædet mig overordentlig at høre disse Udtalelser om den ny Tid, som bringer Sparommelighed med sig, ikke alene for det foreliggende Lovforslags Bedkommende, men i det hele taget. Men for at holde mig til det, der ligger for, kan jeg vel nok udtale som noget, hele Tinget vil være enig om, at det er en egen Sparommelighedsaand, der hviler over Lovforslag som det forelagte. Hvad gaar dette Lovforslag i Virkeligheden ud paa? Det gaar ganske simpelt ud paa dette, for det første at forære Bestindien, eftergive Bestindien en Gæld til Statskassen af c. 6 Mill. Kr. Men var det endda det hele, kunde der være nogen Mening i det; thi det er maaste nok en temmelig dubiøs Forandring, vi have paa Bestindien; men det er ikke alene dette, der skal ske, men uden videre skal den danske Stat forpligte sig til i al Fremtid aarlig at sende henved $\frac{1}{2}$ Million Kr. over til Bestindien. Jeg fortaar ikke, hvordan dette kan forliges med den ny Tid og de

Sparommelighedstanker, som den ny Tid bringer med sig. Det forekommer mig, at det forelagte Lovforslag, saaledes som det ser ud, stemmer mindre godt overens med den ny Tids Sparommelighedstanker.

Jeg har derfor vanskelig kunnet klare for mig selv, hvorfor der højtærede Finansminister overhovedet har forelagt dette Lovforslag. Det kan selvfølgelig ikke være af den Grund, at den højtærede Finansminister ogsaa paa dette Punkt vil følge det Løb, som den forrige Finansminister har afspælet; dette kan jo, da vi skulle ind i en ny Tid med et nyt økonomisk Program, ikke være Tilfældet, i hvert Fald ikke paa det økonomiske Omraade. Men naar jeg, altsaa ser bort fra dette, kunde der kun være den Grund tilbage, at den højtærede Finansminister ikke alene anser det for ønskeligt at faa det ordnet paa den Maade, men ogsaa anser det for muligt, at den lovgivende Myndighed gaar ind paa det. Men da den højtærede Finansminister kender Folketingets Stilling fra tidligere Aar temmelig godt og ved, at dette Lovforslag aldrig er mødt med andet end den mest aabenbare Uvilje her i Tinget, er det ret uforstaaeligt, hvorfor vi overhovedet skulle have det. Den højtærede Finansminister har efter Folketingets tidligere Stilling ikke kunnet gøre sig noget Haab om, at Folketinget vil eller kan sanktionere et Forslag som det foreliggende. Men for at opfatte alt i den bedste Mening vil jeg gaa ud fra, at nu forelaa dette Lovforslag, og Tiden var knap til at skrive ny Lovforslag, og saa er det blevet forelagt her som et Forhandlingsgrundlag, noget, som Ministeren slet ikke holdt paa, men noget, der er forelagt, for at man kunde gaa ud derfra for at finde et nyt Grundlag for en Ordning af de vestindiske Forhold. Jeg vil tillade mig at gaa ud fra, at dette er Tilfældet, og kun under dette Synspunkt synes jeg, at det overhovedet kan være af nogen Interesse at tale om dette Forslag eller tænke paa dette Forslag. Jeg skal ikke komme ind paa den tidligere Styrelse af de vestindiske Forhold. Jeg antager, at vi alle sammen, til hvilken Retning vi end høre her i Tinget, kunne være enige om, at den ikke har været af de allerheldigste, at der har været noget mere eller mindre forkert i den Ordning, vi hidtil have haft med Bestindien. Jeg skal altsaa lade dette ligge, men idet jeg holder mig til den ny Tid, som er kommen, saa vil jeg ogsaa gaa ud fra — og jeg vilde meget ønske, at den højtærede Finansminister vilde erklære sig enig med mig heri — at for Fremtiden, indtil vi faa en Ordning af de vestindiske Forhold, gaar Finansmini-